

ופי' רמוז ז"ל ע"פ הקל קול יעקב כי בפסוק זה מרומים שני בחי' התפלה קל הראשון בלא ו' מרמוז על תפלה בחשאי וקול השני עם האות ו' מרמוז על העסקה במקורות הלב שהוא ממשיך חיות הישועה ואינה חוזרת ריקס :

עוד להלן במ"ר הג"ל ד"א בעת שהוא לאמור א"ר שזרי' לאמור לדורות שיהי' מחפלים בעת זרה שהרי משה אפי' בגא' לו לא העבור את ה'ירדן הזה הממיל מהמתן. ולכאורה כבר למדנו מיעקב אפי' שיהי' נודדים ומחפלים בעת זרה כמו בגא' יעקב הי' ביום זרה ישנך שם אלהי יעקב. חולם בודאי זה נכמע מיעקב אפי' שיהי' מחפלים על כל זרה המחשש לבוא שלא הבוא עליו ח"ו. אבל מחשבתה למדנו שגם על דבר שהוא עפ"י תפיסת האדם לאמר יאוש ח"ו אל ימנע עלונו מלהתפלל כמו שמצינו במשה רב"ע אפי' בגא' שגאמר לו מהשי"ת כי לא העבור את הירדן הזה הי' מחפלים. וכן א"י בתנחומא פי' זו למד משה את בתי עולם שלא יאמר אדם וכו' ועשה דייקתי וכו' לא יתפלל עוד אלא יתפלל וכו' שהרי משה עשה דייקתי וכו' שמתחלה עמד לו ולא התפלל תלמוד לומר ואתחנן אל ה'. והנה בחוקי' כשבא אליו ישעי' הנביא ואמר לו גו' לביחך וגו' אמרו חז"ל (ברכות י"ג.) שאמר לישעי' כלה נביאחך ולא כך מקובלי מצות אבי אבא שאפי' חרב חדה מונחת על נווארו אל ימנע את עלמו מן הרחמים. ולכאורה מה הי' לריך לומר המקובל זאת מאבי אביו הלא זה עלמו למדנו מחשבתה אפי' שגאמר לו מהשי"ת בעלמו כי לא העבור ואעפ"י הי' מחפלים ומכש"כ בחוקי' שמע רב מהנביא. אמנם כי מחשבתה אין רא"י שיועיל תפלתו רק שחייב האדם להתפלל אבל אין צורך שתקבל תפלתו כמו שהי' באמת במחשבתה שלא הועיל בתפלתו זו. על זה אמר כך מקובלי מצות אבי אבא היינו מדוד המשי"ה שהוא פעל זאת שאפי' חרב חדה היינו שכבר נגזר הדין ע"פ צ"ד שלמעלה עכ"ז וכל להתהפך הכל לטוב מזד רחמי שמים וזה אל ימנע עלמו מן הרחמים דייקא. והיינו במעשה רבת שבע כשבא אליו נתן הנביא ואמר לו אתה האיש היינו שהוא האיש שפסק על עלמו הדין וכמו כן ילא הדין מצ"ד של מעלה שאין לו שום תקוה ח"ו ועם כל זה פעל בעסקתו מפנימיות הלב כאשר הבין בלבו הריחוק הגדול שירחם עליו השי"ת להוילאו מלפתו אפי' שאינו כדאי וכמו שאי' תפלתו כדוב רחמיך משה פשעי וגו' לב טסור ברא לי אלהים ובאמרם ז"ל מכלל דאיכא עמא היינו כשחשב בלבו מרוב הארירות שראה אחר כל גיעתו והתחלום עד שהי' לבו חלל בקרבו שאז"ל שהרנו

ליהי'ר בחטנים ועכ"ז יארע לו חכשול כזה. היה העסקה גדולה בלבו להשי"ת שהוא כל יכול ואין לו עלה רק לכרוא לו בריאה חדשה יש מאין שיהי' לו לב טהור ופעל זאת שריחם עליו השי"ת מזד מדת הרחמים להיות נעשה בריה חדשה. וזה הי' קבלת חוקי' ממנו שאל ימנע עלמו מן הרחמים דייקא. וכמו כן מצינו באנכה"ג שגא' וילעקו בקול גדול כאמרם ז"ל שאמרו בי"א והיינו שהי' מפנימיות הלב לעסקה גדולה על יצ"א דע"ז שהצינו בלבם את גודל הקלקול והריחוק שנעשה להם ע"ז כאמרם ז"ל הוי' דאמרבי' לביהמ"ק ע"ז ביקשו שיבטלו השי"ת מלבם ויהי' נעשים ברי' חדשה שאמרו לא הן ולא שכן מפני שאינם יכולים לעמוד כנגדו ופעלו זאת מזד רחמי שמים ובטלוהו. וגם על יצ"א של תורה בקשו ולא עלתה בידם מפני שנלך לעולם כי גם לעמיד לבא לא יבטלו לגמרי רק יהי' נקרא לבן שיהלבו כמיש (זח"א קל"ז א') ולכן עוד נשאר ענין הזה בכל דור ודור שנלך להיות גבור הכובש את יצ"א בענין הזה. וכל פרט נפש אשר הוא מרגיש גודל ריחוקו בעסק זה ויש לו לעסקה מפנימיות הלב להשי"ת הוא זוכה ע"י רחמי שמים להיות נעשה כברי' חדשה וכנ"ל:

ג) ואתחנן אל ה' וגו' ויאמר אלי רב לך אל תוסף. בהחלפת הפרשה נאמר איך שהתפלל משה ולא נענה אחר זה נאמר ועתה ישראל שמע אל החקים וגו'. ולכאורה לריך ביאור מ"ש ועתה מה ענין זה לזה מפני שהוא התפלל ולא נענה לכן שמע ישראל אל החקים. אמנם יובן זה ע"פ אמרם ז"ל (בר"ר פ' כ"א) אין ועתה אלא לשון משונה היינו כמשמעו לשון ועתה שמעתי יהי' טוב ומתחרט על העבר. ואיחא במ"ר פרשה זו שערי תפלה פעמים פתוחין פעמים נעולים אבל שערי תשובה לעולם פתוחים וכו' מבטח כל קלוי ארץ ויש רחוקים מה מקוה זה פעמים פתוח פעמים נעול אף שערי תפלה וכו' אבל היס הזה לעולם פתוח כך ידו של הקב"ה לעולם פתוחה לקבל שבים. הגה סק"ש ענין תפלה למקוה שאינה נענית אלא בעת ר"ון כמקוה שאינה מתיירת אלא כשיש בה ארבעים סאה מים אבל בעת יבוסת המים ויחסר מה משיעור מקוה גם אם ימלא אפי' בגופו ויטובל בו לא יעלה לו הטבילה. אבל יש הוא מי המקור שאין להם סוף. והוא כמיש הרמזים ז"ל (סוף ה' מקואות) דבר ברור וכו' וכן הטבילה מן הטומאות מכלל החקים הוא שאין הטומאה טיט או לואה שתעבור במים וכו' ואעפ"י רמוז יש בדבר כשם וכו' כך המכוון לבו לטהר נפשו מטומאת הנפשות וכו' והביא נפשו במי הדעת טהור. והיינו כשיעשה תשובה